

Fent cantar les xifres

Hem emmalaltit de terminologia importada, fins i tot impostada. D'entre les expressions que ara triomfen en el món de la política i dels seus vividors n'hi ha una darrerament que ha fet un èxit especial, potser perquè sembla dir moltes coses noves, però en el fons en diu una de molt antiga però que fa por enfrontar: cal construir i dominar el relat polític. Aquests darrers mesos, i més encara les darreres setmanes, hi he pensat força en veure com l'oposició al govern de Catalunya ha mirat de posar el dit a la hipotètica nafra generada per les retallades mai no anunciades fermament, però intuïdes per tothom com un destí fatal. Hi ha qui diu que el Govern està perdent la batalla en el domini del relat, qüestió clau en la política moderna en la qual jo, hi insisteixo, tan sols veig el manierisme conceptual que domina gran part del discurs polític desideologitzat i buit dels nostres dies. Perquè al final del que veritablement estem parlant és de saber explicar bé les coses, i a vegades ens embarbussem amb mots i conceptes aliens, oblidant que la gent el que vol són idees clares i accions clares derivades d'aquestes idees.

M'he proposat, per tant, mirar d'explicar-me quina és la situació actual de Catalunya per imaginar quines són les accions que se'n poden derivar. És a dir, he fet el que faria qualsevol persona amb sentit comú, el país n'està ben ple, a l'hora de diagnosticar un moment familiar, personal o col·lectiu determinat, i ho he fet a partir de les xifres disponibles a la xarxa, perquè avui dia tot o gairebé s'hi pot trobar sense gaire dificultat. Som-hi doncs.

Fent servir un càlcul de l'any 2005 més aviat conservador, el dèficit fiscal català, el diferencial entre el que els catalans aportem a l'Estat en un any i el que en rebem és

ANTONI VIVES

POLÍTIC I ESCRIPTOR

d'uns 17.000 milions d'euros (hi ha càlculs que el situen en uns 21.300 milions d'euros), cosa que suposa una xifra que s'acosta al 10% del PIB català. Ja en tenim una, per tant: 17.000 milions. Segons les últimes dades disponibles, el dèficit del Govern català, és a dir, el diferencial entre els ingressos de la Generalitat i les seves obligacions en un any és d'uns 8.000 milions d'euros. Veient les dues xifres donades fins ara és molt senzill deduir que si els espanyols ens tornessin tan sols la meitat del que ens confisquen, el problema de la Generalitat estaria més que resolt.

Seguim, que encara no hem acabat: resulta que un dels punts que està generant més debat és el del dèficit de la sanitat catalana. Aquest dèficit és d'uns 1.000 milions d'euros l'any. Aquesta quantitat surt de restar les obligacions de pagament del sistema de sanitat pública catalana dels ingressos disponibles en dotze mesos.

Ara seria hora de recordar que Catalunya suporta una gran pressió d'atenció sanitària provinent d'altres comunitats autònomes de l'Estat, així com de l'estranger, per l'alta qualitat dels professionals nacionals i per l'eficiència del sistema sanitari català. Doncs bé, el fons de competitivitat establert per l'Estatut d'Autonomia vigent, que cal recordar que és una llei espanyola aprovada a les Corts Espanyoles, és d'uns 1.450 milions d'euros per a

enguany. El que passa és que l'Estat no vol acomplir les lleis i no paga. Si pagués, ja veieu com les coses podrien anar de manera molt diferent, perquè la resta entre els 1.000 milions del dèficit sanitari, i els 1.450 milions dels fons de competitivitat encara generaria uns recursos extres per ubicar en altres necessitats pressupostàries.

No tot s'acaba aquí, però. Entre els anys 2009 i 2010 l'Estat va tirar endavant els famosos plans Zapatero, uns fons destinats teòricament a reactivar l'economia espanyola, però que de fet pretenien seguir alimentant la bèstia en què s'ha convertit la base econòmica de l'Estat. En total s'hi van destinar uns 9.000 milions d'euros que ben invertits haurien servit per posar a zero el comptador del dèficit del conjunt de la sanitat pública espanyola, la catalana inclosa.

Les xifres són clares, el relat no cal dir-ho, i el que se'n deriva per sentit comú encara més. El focus, per tant, el focus de l'acció política immediata a tots els nivells institucionals no pot ser, no ha de ser, cap altre que el d'exigir a Madrid el que és nostre, de fet i de llei. Catalunya, la Generalitat, els ajuntaments i tota la societat civil està legitimada moralment i políticament per exigir que Espanya ens deixi de prendre el pèl. Espanya, que vol dir el senyor president del govern, la vicepresidenta i tot el que en penja no té ni un sol argument per negar-se a donar-nos el que ens pertany si no és... Si no és que sí que en tenen un: que nosaltres, els catalans, tots els catalans, vinguem d'on vinguem, som seus. Perquè aquí el que importa és acabar amb la realitat política nacional catalana, un sol poble, bastit amb l'esforç de tothom, els de segles i els de darrera hora. Sí, som seus però no som dels seus, i això, pensen, els legitima per espoliar-nos. Fem cantar les xifres, expliquem-ho bé i actuem en conseqüència.